

i Stykker her i Landet. Derimod stiller det sig anderledes over for Kommunerne. Her bliver Spørgsmaalet det, om denne Udgift ikke er saa stor, at Kommunerne ikke kunne magte Sagen, og dermed maa den jo staa eller falde. Lad os nu en Gang tænke os en Landkommune, der har 120 Børn. Regne vi en Tredjedel af dem som trængende, altsaa, at 40 Børn skulle komme ind under Bospisningen, og at disse Børn paa Landet gaa i Skole 120 Dage om Aaret, fremkommer der, naar Maaltidet for hvert Barn regnes til $\frac{1}{8}$ Kr., en aarlig Udgift af 15 Kr. pr. Barn; deraf skulde Kommunen saa bære Halvdelen, altsaa $7\frac{1}{2}$ Kr.; 40 Gange $7\frac{1}{2}$ Kr. giver 300 Kr., saa at altsaa Kommunens Udgift til en saadan Bospisning bliver 300 Kr. om Aaret. Her er nu ikke medregnet — det maa jeg dog sige — Indretning af Køkken, Anstafelse af Kogekar, Madens Tilberedning og Brændsel, men Staten maatte naturligvis ogsaa betale Halvdelen af det Beløb, der gik med dertil; jeg kan imidlertid ikke tro, at disse Beløb ville kunne andrage saa forserdelig meget. Jeg synes nu, at en Udgift paa 300 Kr. eller der omkring for en Landkommune med 120 Børn, ikke kan ruinere en saadan Kommune. Jeg tror, at en Kommune nok er i Stand til at kunne bære denne Udgift, navnlig naar der ses hen til, hvem det er, den ofrer disse Penge paa. Jeg synes nemlig, at man ikke let kan give Pengene ud paa en bedre Maade end netop til at bospise fattige Børn for. Jeg tror, at de Udgifter, der blive afholdte paa den Maade, muligvis kunde komme Kommunen til gode paa anden Maade, nemlig ved, at der vokser en sundere og kraftigere Slægt op end den, der nu bliver opfofret, og derigennem kan der ganske sikkert ventes Beparelfer for Kommunen i andre Retninger. — Jeg tror altsaa, at det, det kommer an paa ved dette Spørgsmaal, er ikke Evnen, men i første Række den gode Vilje. Hvis den gode Vilje er til Stede over for dette Spørgsmaal, hvis der virkelig er saa stor Kærlighed over for de nødlidende Børn, tror jeg, at vi nok kunne komme over de Udgifter, der her er Tale om. Der kan naturligvis ved denne Leffighed opkastes det Spørgsmaal: Hvorledes vil Forholdet her stille sig mellem By og Land? Vil det ikke være en altsfor stor Favorifering af Købstadkommunerne paa Landkommunernes Befofstning? Jeg skal i den Henseende opløse, at efter de Tabeller, som ledfage Skolelovsforflaget, viser det sig, at i Kjøbenhavn vilde 22 pCt. af Børnene komme ind under Bospisningen, i Købstæderne 22 $\frac{1}{2}$ pCt. og paa Landet kun 17 pCt.

saa vi fe altsaa, at Landkommunerne her ville blive noget uheldigt stillede, idet de ville ikke kunne vente, at saa saa store Tilflud af Staten, med andre Ord der vil ikke blive ofret saa meget paa Landkommunerne, som der forholdsvis ofres paa Købstadkommunerne. Dette lader sig imidlertid let cendre; naar man blot bliver enig om Principippet, er det kun Smaating, som man nok kunde komme ud over. Der kunde f. Eks. ikke være noget i Vejen for, at man satte det Tilflud, Landkommunerne skulde have, til lidt over 50 pCt., dermed vilde denne Forffel blive udjævnet, faaledes at ingen af Kommunerne blev forfordelt i Sammenligning med andre. Jeg vil tillade mig at anbefale det høje Ting at stemme for dette Endringsforflaget. Mod den Rigsdagsmand, der stemmer for det, og som rejfer hjem til sin Valgkreds og siger: Jeg har været med til at stemme for dette, tror jeg ikke, at der kan reffes nogen Bebrejdelse, som han ikke er i Stand til at kunne staa for; han vil let kunne forsvare sin Afstemning, naar han gaar med til at stemme for dette Forflaget. Jeg vil derfor indtrængende anmode det høje Ting, og jeg vil ogsaa gøre det i alle nødlidende Børns Navn, om at stemme for dette Endringsforflaget.

Frier: Jeg ønsker kun kortelig at omtale nogle Endringsforflaget, med Henfyn til hvilke jeg adffiller mig fra Hiertallets Indstillinger. Det første er Endringsforflaget under Nr. 14, som jo allerede har været Genstand for forffellige Taleres Oringer, Oringer, som jeg for saa vidt skal henvise til. I Virkeligheden er det jo Reggeringens Forflaget, fremfat i en noget anden Form af den Grund, at der i det oprindelige Forflaget findes først en Regel, der kræves u betinget gennemfført, og dernæst en Regel for, hvorledes man skal forholde sig, naar den ikke ubetinget gennemfføres. De to Ting synes formelt ikke ret at kunne forlignes, og derfor har jeg været med til at foreslaa en Omredaktion deraf. Naar jeg skal sige et Par Ord om Forflagets Realitet, saa forekommer det mig, at Hovedsagen her er den, at vi i Loven bevæge os i Gennemffnitstal, medens vi i Virkeligheden aldrig bevæge os blandt andet end virkelige Tal. Gennemffnitstal ere altid i en vis Forstand misfførende; naar man siger, at der skal være et Gennemffnitstal af høffst 35 Børn, beviser dette paa ingen mulig Maade, at en Lærer i Virkeligheden kun vil faa 35 at undervise ad Gangen. Men naar der stadig er den Fare, at man, hvor der er Tale om Gennemffnitstal, vil kunne afvige temmelig be-